

Dokuz Canlı Ayrılık Bir Tenasül Zamanı

— marcel · 05 Ekim 2012

dokuz canlı ayrılık
kırkbir katlı acılardan düşüyor
ölmüyor, çoğalıyor

böyle bir mahlas işte, çıplak duyguların yerine
billur bir güne paha biçilemez

sürekli bir tenasül hali, cümleli mahremiyetimde
bütün maziler kumbarada
nasıl bir tasarruftur sürekli ağlatan

kuşkular doğurgandır
göç mavisinden hep geçerken
sıla kağıtlarına konup da
cümlelerden yumurtalarını bırakırlarken

bütün zamirler bir kervan-da
ağır ağır senleşiyoruz-benleşiyoruz
yine de çatlar bazı semazenlerin sabrı
kendi gözyaşlarımızın etrafında dönerken

İçindekiler :

Siz

Ben-ler

bazı metamorfoz cümleler

biraz proust

-Ten ve Ceza Hukuku-

-bazı dokunmalar yoklukla ödüllendirilir-

-karanlıktan evvelini bilemediğimiz için büyüdür sürprizler.-

B harfiyle başlayan şiirler de muammadır.

Tıpkı M'nin başına gelenler gibi.

Ya da N'nin önlenemez hüznü gibi.

Öyledir gündelik ama sihirli küpürler :

"B.A kuşluk vakti ruhundan atladı."

Baş harfler de yazgının bir parçasıdır,

Yani :

Aslında yarım da bir tümdür.

Tüm ayrıntılar kırılığandır,

lakin kolaylıkla tozdan toprak olabilen

Kökünü siyah besler, kırmızı yaşatır, mavi mutlu eder.

Bir sözcük/boşluk/bir cümle/boşluk

bir anı/boşluk/bir gece/ boşluk

neyse ki boşluklar kanatlıdır,

kopup da yine yaşama ortak olan

tıpkı içini manifestolarımızla doldurduğumuz yalnızlıklarımız gibi

hüznü gizleyebilmek adına takındığımız roller gibi...

İki büklüm bir ekim sıkıntısı

afaki muhabbetler silsilesi

gökkuşağı pek ergen, daha toy renkleri

pek bir gıcırđıyorum bu paslı vakitlerimde

menteşelerime merhem, menteşelerime merhem...

Oktay Coşar